გაზატძსკთ

მარტი გავიდა, გათბა დღე,
დარები დადგა მზიანი:
მიწა გაფუვდა, ბუჩქებში
ამოჩენილან იანი.
მოფრინდა გვრიტი, შოშია,
ოფოფი სავარცხლიანი;
მწვანედ ბიბინებს მინდორი,
ოლე და ველი ცვრიანი.
ჭუკჭუკებს დილა-საღამოს
ახლადმოსული მწყერია,
თავს ძლივს იმალავს ჯეჯილში
ცია-ღუების მტერია.
დილა ადრიან მერცხალმაც
გამოაღვიძა სოფელი,
- გაზაფხულდაო! - დაგვძახის
პირველი მახარობელი.
შინ მოჩვეული კურდღლებიც
გამოფენილან ველადა,
დარბიან ცვარით დანამულ
ბალახის გასაქელადა.
ზოგი ხტის, ზოგი ყურს აცქვეტს,
ზოგი ძირს დანაბულია.
იქვე მჯდომარე პატარას
სიამით უცემს გულია.
მინდვრად გავიდეთ, ბიცებო,
დროა დავიფრთხოთ ძილია,
სუნს მოგვფენს, ყნოსვას დაგვიტკბობს
ია მკერდგადაშლილია!
დროა, ჩვენც მამაპაპურად
ხელი მოვკიდოთ შრომასა, მინდვრად სჯობია
მხნეობა

სახლში უსაქმოდ ჯდომასა!
1890 წ.